Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0183/2017 }
B8-0186/2017 }
B8-0187/2017 }
B8-0188/2017 }
B8-0189/2017 } RC1

15.3.2017

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy:
PPE (B8-0183/2017)
ALDE (B8-0186/2017)
S&D (B8-0187/2017)
ECR (B8-0188/2017)
Verts/ALE (B8-0189/2017)

w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2017 r.
(2017/2598(RSP))

Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Cristian Dan Preda, Andrzej Grzyb, Andrey Kovatchev, Ramona Nicole Mănescu, Ivan Štefanec, Ádám Kósa, Michaela Šojdrová
w imieniu grupy PPE
Pier Antonio Panzeri, Soraya Post
w imieniu grupy S&D
Charles Tannock, Karol Karski, Ryszard Antoni Legutko, Ryszard Czarnecki, Tomasz Piotr Poręba, Urszula Krupa, Monica Macovei, Valdemar Tomaševski, Raffaele Fitto
w imieniu grupy ECR
Petras Auštrevičius, Beatriz Becerra Basterrechea, Marielle de Sarnez, Gérard Deprez, María Teresa Giménez Barbat, Marian Harkin, Ivan

Jakovčić, Petr Ježek, Louis Michel, Javier Nart, Urmas Paet, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Carolina Punset, Jozo Radoš, Frédérique Ries, Marietje Schaake, Hannu Takkula, Pavel Telička, Hilde Vautmans, Paavo Väyrynen, Ivo Vajgl
w imieniu grupy ALDE
Barbara Lochbihler, Jordi Solé, Margrete Auken, Ulrike Lunacek, Judith Sargentini, Molly Scott Cato
w imieniu grupy Verts/ALE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2017 r.
(2017/2598(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ o prawach człowieka oraz protokoły fakultatywne do tych konwencji,

– uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 60/251 powołującą Radę Praw Człowieka (UNHRC),

– uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sesji UNHRC,

– uwzględniając swoją rezolucję zawierającą zalecenie dla Rady z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie 71. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych[1],

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie łamania praw człowieka, w tym przyjęte w trybie pilnym w 2016 r. rezolucje dotyczące Etiopii, Korei Północnej, Indii, Krymu, Hongkongu, Kazachstanu, Egiptu, Demokratycznej Republiki Konga, Pakistanu, Hondurasu, Nigerii, Gambii, Dżibuti, Kambodży, Tadżykistanu, Wietnamu, Malawi, Bahrajnu, Mjanmy, Filipin, Somalii, Zimbabwe, Rwandy, Sudanu, Tajlandii, Chin, Brazylii, Rosji, Tybetu, Iraku, Indonezji, Republiki Środkowoafrykańskiej, Burundi, Nikaragui, Kuwejtu i Gwatemali,

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2015 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie[2],

– uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5 oraz art. 18, 21, 27 i 47 Traktatu o Unii Europejskiej,

– uwzględniając roczne sprawozdanie UNHRC za rok 2015 przedłożone Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ,

– uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że propagowanie i ochrona powszechnego charakteru praw człowieka to element dorobku etycznego i prawnego Unii Europejskiej, a także fundament jedności i integralności europejskiej; mając na uwadze, że kwestia poszanowania praw człowieka powinna być uwzględniana we wszystkich obszarach polityki UE;

[1] Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0317.
[2] Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0502.

B. mając na uwadze zdecydowane zaangażowanie UE na rzecz multilateralizmu i wspierania organów ONZ w propagowaniu i ochronie praw człowieka;

C. mając na uwadze, że regularne sesje UNHCR, powoływanie specjalnych sprawozdawców, mechanizm powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz specjalne procedury dotyczące sytuacji poszczególnych krajów lub konkretnych tematów przyczyniają się do propagowania i poszanowania praw człowieka, demokracji i praworządności;

Rada Praw Człowieka ONZ

1. z zadowoleniem przyjmuje prace Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka Zeida Ra'ada Al Husseina i jego Biura (OHCHR); przypomina o zaangażowaniu UE na rzecz ciągłego wspierania i obrony jego integralności, niezależności i działalności; z zadowoleniem przyjmuje rolę OHCHR w rozwijaniu współpracy między międzynarodowymi i regionalnymi mechanizmami dotyczącymi praw człowieka oraz we wskazywaniu sposobów zwiększenia roli „rozwiązań regionalnych" w odniesieniu do powszechnych standardów praw człowieka;

2. jest zdania, że skuteczność i wiarygodność UNHRC zależy od rzeczywistego zaangażowania jej członków na rzecz ochrony wszystkich osób we wszystkich krajach przed wszelkimi formami łamania praw człowieka, zgodnie z międzynarodowymi konwencjami o prawach człowieka propagującymi ich powszechny charakter, bezstronność, obiektywizm, nieselektywność, a także konstruktywny dialog i współpracę; z naciskiem wskazuje, że należy unikać polaryzacji debaty na forum UNHRC, i zachęca do konstruktywnego dialogu;

3. apeluje do państw o zezwalanie na wjazd niezależnych ekspertów UNHRC, specjalnych sprawozdawców i ekspertów OHCHR mających badać zarzuty łamania praw człowieka, a także o podejmowanie konstruktywnych działań w celu naprawy sytuacji, wywiązywanie się z zobowiązań wynikających z konwencji o prawach człowieka i pełną współpracę w ramach specjalnych procedur UNHRC;

4. zachęca wszystkie państwa do podejmowania konkretnych działań na podstawie zaleceń ujętych w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka oraz do eliminowania niedociągnięć przez wprowadzenie mechanizmu wdrażania i działań następczych, co obejmuje opracowanie krajowych planów działania i krajowych mechanizmów koordynacji;

5. przypomina, że wybierając członków UNHRC, Zgromadzenie Ogólne ONZ ma obowiązek uwzględniać kwestię poszanowania przez kandydatów dla sprawy propagowania i ochrony praw człowieka, praworządności i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje decyzję UNHRC o zleceniu jej Komitetowi Doradczemu przygotowania sprawozdania oceniającego postępy w przyjmowaniu regionalnych i subregionalnych ustaleń na rzecz propagowania i ochrony praw człowieka; apeluje do UE i jej państw członkowskich, by ich stanowisko w głosowaniu odzwierciedlało jednakowe znaczenie różnych praw, oraz apeluje o lepszą koordynację stanowisk UE w tej kwestii; zdecydowanie domaga się, by UE przemawiała jednym głosem i zajmowała wspólne stanowisko podczas głosowania w UNHRC;

6. ponownie podkreśla, że należy zapewnić aktywne i konsekwentne zaangażowanie UE w mechanizmy ONZ dotyczące praw człowieka, zwłaszcza w działalność Trzeciego Komitetu, Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz UNHRC, w celu zwiększenia jej wiarygodności; popiera starania ESDZ, delegatur UE w Nowym Jorku i Genewie oraz państw członkowskich o poprawę spójności działań UE w dziedzinie praw człowieka na szczeblu ONZ;

Priorytety tematyczne

7. zaznacza, że organizacje pozarządowe działające w dziedzinie praw człowieka oraz obrońcy tych praw odgrywają ważną rolę w propagowaniu i ochronie praw człowieka; zwraca uwagę, że prawa człowieka i podstawowe wolności muszą być chronione niezależnie od tego, w jakiej formie się przejawiają, co obejmuje również nowe technologie; podziela obawy UNHRC w związku z doniesieniami o groźbach i działaniach odwetowych wobec członków organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, którzy współpracowali z nią w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

8. wyraża głębokie zaniepokojenie licznymi i coraz częstszymi próbami ograniczania swobody działania społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, w tym przez przyjmowanie przepisów dotyczących walki z terroryzmem; potępia wszelkie akty przemocy, nękanie, zastraszanie lub prześladowania skierowane przeciw obrońcom praw człowieka, demaskatorom, dziennikarzom lub blogerom, zarówno w internecie, jak i poza nim; apeluje do wszystkich państw, by wspierały i zapewniały bezpieczne otoczenie i sprzyjające warunki, w których organizacje pozarządowe, społeczeństwo obywatelskie, dziennikarze i obrońcy praw człowieka – ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich grup podatnych na zagrożenia – będą mogli działać niezależnie i bez ingerencji z zewnątrz; ponawia apel do państw, które przyjęły przepisy wymierzone w działalność niezależnych organizacji praw człowieka, o uchylenie tych przepisów;

9. uważa, że wolne, niezależne i bezstronne media to jedna z podstaw społeczeństwa demokratycznego, w którym kluczową rolę odgrywa otwarta debata; popiera apel o powołanie specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. bezpieczeństwa dziennikarzy; wzywa do poruszania na wszystkich forach międzynarodowych kwestii wolności słowa w internecie, wolności cyfrowej oraz znaczenia wolnego i otwartego internetu; wzywa do zmniejszania przepaści cyfrowej oraz do zapewnienia nieograniczonego dostępu do informacji i komunikacji, a także wolnego od cenzury dostępu do internetu;

10. przypomina, że prawo do wolności zrzeszania się i zgromadzeń nadal stanowi poważne wyzwanie; z dużym zadowoleniem przyjmuje prace Mainy Kiaiego, specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się; apeluje do wszystkich państw o należyte uwzględnianie sprawozdań;

11. wzywa wszystkie państwa do szybkiej ratyfikacji protokołów fakultatywnych do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, które wprowadzają mechanizmy składania skarg i prowadzenia dochodzeń;

12. sprzeciwia się wszelkim przejawom dyskryminacji i prześladowania z jakichkolwiek względów lub w związku z jakimkolwiek statusem, np. z powodu rasy, koloru skóry, języka, religii i przekonań, tożsamości płciowej i orientacji seksualnej, pochodzenia społecznego, przynależności kastowej, urodzenia, wieku lub niepełnosprawności; popiera zaangażowanie UE w procedury specjalne, w tym w działalność nowego niezależnego eksperta ds. ochrony przed przemocą i dyskryminacją ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową; apeluje do UE, aby w dalszym ciągu aktywnie propagowała równość i niedyskryminację oraz walczyła z przemocą i dyskryminacją wobec wszystkich osób;

13. wyraża zaniepokojenie faktem, że prawo do wolności religii lub przekonań wielu osób lub grup osób jest łamane przez państwa i podmioty niepaństwowe, co prowadzi do dyskryminacji, nierówności i stygmatyzacji; przypomina, że należy zwalczać nietolerancję i dyskryminację ze względu na religię lub przekonania, by zapewnić poszanowanie innych powiązanych praw człowieka, takich jak wolność słowa;

14. wzywa UE, by dążyła do zapewnienia lepszej ochrony mniejszości religijnych i etnicznych przed prześladowaniami i przemocą oraz do uchylenia przepisów penalizujących bluźnierstwo lub apostazję, które służą za pretekst do prześladowania mniejszości religijnych i etnicznych oraz osób niewierzących; apeluje o wspieranie prac Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań;

15. zdecydowanie domaga się, by UE nadal głosiła podejście „zero tolerancji” dla kary śmierci i dążyła do uzyskania większego międzyregionalnego poparcia dla następnej rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2015 r. o zniesieniu kary śmierci w odniesieniu do wszystkich przestępstw zdecydowała Republika Konga, Fidżi i Madagaskar; ubolewa z powodu wznowienia egzekucji w szeregu krajów, w tym na Białorusi, w Bahrajnie, Bangladeszu, Czadzie, Indiach, Indonezji, Kuwejcie, Omanie i Sudanie Południowym; ponadto wyraża ubolewanie w związku z doniesieniami o wzroście liczby wyroków śmierci wydanych w szczególności w Arabii Saudyjskiej, Chinach, Egipcie, Iranie, Nigerii i Pakistanie; przypomina władzom tych państw, że są one stronami Konwencji o prawach dziecka, która bezwzględnie zakazuje stosowania kary śmierci za przestępstwa popełnione przez osoby poniżej 18. roku życia;

16. wzywa UE, by wyraziła poparcie dla prac ONZ służących przeciwdziałaniu torturom i innemu okrutnemu, nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu, masowym egzekucjom i innym rodzajom egzekucji, w tym za przestępstwa narkotykowe, a także wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do wzmożenia, na wszystkich szczeblach dialogu i na wszystkich forach, wysiłków UE w walce z egzekucjami pozasądowymi, torturami i innym brutalnym traktowaniem, zgodnie z wytycznymi polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania; wzywa do powszechnej ratyfikacji i skutecznego wdrażania Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur i protokołu fakultatywnego do niej; podkreśla zasadnicze znaczenie wsparcia dla zapobiegania torturom, w tym przez doskonalenie krajowych mechanizmów prewencji utworzonych na podstawie protokołu fakultatywnego, a także stałe wspieranie rehabilitacji ofiar tortur;

17. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że na całym świecie wciąż dochodzi do poważnego naruszania i łamania praw człowieka; zdecydowanie popiera

Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) jako główną instytucję pociągającą do odpowiedzialności sprawców ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych, i wspierającą ofiary tych zbrodni w dochodzeniu sprawiedliwości w oparciu o zasadę komplementarności; wzywa wszystkie strony do udzielenia politycznego, dyplomatycznego, finansowego i logistycznego wsparcia bieżącej działalności MTK;

18. wzywa UE do dalszego wzmacniania działalności MTK; zachęca do intensywnego dialogu i współpracy między MTK, ONZ i jej agencjami oraz Radą Bezpieczeństwa ONZ; wzywa wszystkie państwa członkowskie ONZ do współpracy z Trybunałem przez ratyfikację statutu rzymskiego oraz zachęcanie do ratyfikacji poprawek z Kampali;

19. w najostrzejszych słowach potępia trwające poważne naruszenia praw człowieka, szczególnie te, których dopuszcza się ISIS/Daisz, oraz ataki Boko Haram skierowane przeciwko dzieciom, a także wszelkie inne ataki organizacji terrorystycznych lub paramilitarnych wobec ludności cywilnej, zwłaszcza kobiet i dzieci; potępia częstotliwość i skalę aktów niszczenia dziedzictwa kulturowego oraz apeluje o wsparcie stosownych wysiłków podejmowanych na różnych forach ONZ;

20. potępia brak poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego i wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ciągłego wzrostu liczby ofiar cywilnych w konfliktach zbrojnych prowadzonych na całym świecie oraz śmiertelnych ataków na szpitale, szkoły, konwoje z pomocą humanitarną i inne obiekty cywilne; podkreśla, że takie naruszenia muszą być uwzględniane w stosunkach UNHRC z poszczególnymi krajami oraz w przeglądach, jakie odbywają się w ramach mechanizmu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

21. wzywa UE, aby działała aktywnie na rzecz inicjatywy w zakresie uznania przez ONZ ludobójstwa popełnionego wobec mniejszości religijnych przez tzw. ISIS/Daisz oraz aby skierowała do MTK sprawy, w których zachodzi podejrzenie popełnienia zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych i ludobójstwa; zachęca do intensywnego dialogu i współpracy między MTK, ONZ i jej agencjami oraz Radą Bezpieczeństwa ONZ;

22. apeluje do UE o zachęcanie wszystkich państw do umieszczenia kwestii praw człowieka w centrum ich polityki na rzecz rozwoju oraz do wdrożenia Deklaracji ONZ z 1986 r. o prawie do rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje niedawne powołanie przez UNHRC specjalnego sprawozdawcy ds. prawa do rozwoju, którego mandat obejmuje działania na rzecz promowania, ochrony i przestrzegania prawa do rozwoju w kontekście agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i innych umów międzynarodowych o współpracy na rzecz rozwoju; podkreśla, że idea praw człowieka dla wszystkich musi przyświecać dążeniu do osiągnięcia wszystkich celów agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030;

23. wzywa UE do dalszego propagowania równouprawnienia kobiet i mężczyzn oraz do aktywnego wspierania prac Jednostki Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet (UN Women) i inicjatyw służących uwzględnieniu problematyki płci w jej działalności i programach; wzywa do kontynuacji środków wsparcia służących wzmocnieniu pozycji kobiet i dziewcząt oraz do wyeliminowania wszelkiej przemocy i dyskryminacji wobec kobiet i dziewcząt, w tym przemocy ze względu na płeć; zdecydowanie domaga się, by UE poszukiwała inicjatyw

międzyregionalnych na rzecz wspierania, ochrony i przestrzegania praw kobiet, by dążyła do pełnej i skutecznej realizacji pekińskiej platformy działania oraz programu działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju i by w tym kontekście nadal działała na rzecz zapewnienia praw seksualnych i reprodukcyjnych;

24. przypomina o zobowiązaniu UE do uwzględniania praw człowieka i problematyki płci w głównym nurcie polityki zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; wzywa UE, by wspierała na szczeblu międzynarodowym uznanie wartości dodanej uczestnictwa kobiet w zapobieganiu konfliktom i rozwiązywaniu ich oraz udziału kobiet w operacjach pokojowych, pomocy humanitarnej, odbudowie pokonfliktowej i zapewnianiu trwałego pojednania;

25. apeluje do UE, by nadal wspierała prawa dziecka, w szczególności poprzez dążenie do zapewnienia dzieciom dostępu do wody, urządzeń sanitarnych, opieki zdrowotnej i edukacji, w tym na obszarach ogarniętych konfliktami i w obozach dla uchodźców, a także poprzez wyeliminowanie pracy dzieci, rekrutowania ich do wojska, pozbawiania wolności, tortur, handlu dziećmi, przedwczesnych i przymusowych małżeństw, wykorzystywania seksualnego, a także krzywdzących praktyk, takich jak okaleczanie kobiecych narządów płciowych; apeluje o środki wspierające i wzmacniające międzynarodowe wysiłki za pośrednictwem ONZ, które zmierzają do położenia kresu wykorzystywaniu dzieci w konfliktach zbrojnych, a także o środki, które pomogłyby skuteczniej zająć się kwestią wpływu konfliktów i sytuacji pokonfliktowych na kobiety i dziewczęta; wzywa wszystkie państwa należące do ONZ do wypełnienia swoich powinności i zobowiązań wynikających z Konwencji o prawach dziecka przyjętej w 1989 r., tak by zapewnić poszanowanie praw wszystkich dzieci podlegających ich jurysdykcji, niezależnie od ich statusu prawnego oraz bez jakiejkolwiek dyskryminacji;

26. apeluje do państw o wspieranie praw osób niepełnosprawnych, w tym również ich równego udziału w życiu społecznym i ich integracji społecznej; apeluje do wszystkich państw o ratyfikację i wdrożenie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

27. wzywa UE do współpracy z partnerami z myślą o wdrożeniu Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, w tym również środków zachęcających więcej państw do przyjmowania krajowych planów działań i angażowania się w prace grup roboczych ONZ i Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (OHCHR); ponawia swój apel do wszystkich państw, w tym do UE, o aktywne i konstruktywne zaangażowanie w jak najszybsze wypracowanie prawnie wiążącego instrumentu, który w międzynarodowym prawie z zakresu praw człowieka ureguluje działalność transnarodowych korporacji i innych przedsiębiorstw w celu zapobiegania naruszeniom praw człowieka, prowadzenia dochodzeń w przypadku wystąpienia naruszeń praw człowieka, zaskarżania i udzielenia dostępu do środków odwoławczych, niezależnie od tego, gdzie naruszenia praw człowieka mają miejsce;

28. z zadowoleniem przyjmuje ONZ-owską Deklarację nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów, w której poruszono kwestię znacznych przepływów uchodźców i migrantów i która doprowadziła do przyjęcia globalnej umowy dotyczącej kompleksowych działań w odpowiedzi na problem uchodźczy, a także mające zastosowanie do migrantów i uchodźców zobowiązanie, którego celem jest ratowanie życia, zaspokojenie konkretnych

potrzeb, przeciwdziałanie rasizmowi i ksenofobii, zwalczanie handlu ludźmi, zagwarantowanie równości wobec prawa i ochrony, jak i uwzględnienie w krajowych planach rozwojowych; wzywa wszystkie zainteresowane strony do zadbania o zaangażowanie polityczne, finansowanie i konkretne akty solidarności jako wyraz poparcia dla Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów, a także przypomina, że kwestią migracji w dalszym ciągu należy zajmować się w skali globalnej, a nie jedynie na szczeblu europejskim; wzywa UE i jej państwa członkowskie do odgrywania przewodniej roli w tych wysiłkach międzynarodowych oraz do wypełnienia ich zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego do ochrony praw człowieka osób ubiegających się o azyl, praw uchodźców, migrantów i wszystkich osób przesiedlonych, w szczególności praw kobiet, dzieci i słabszych grup społecznych, w tym osób niepełnosprawnych;

29. przypomina, że powroty migrantów powinny przebiegać wyłącznie z pełnym poszanowaniem ich praw i powinny mieć miejsce tylko wówczas, gdy w swoim własnym kraju mają oni zagwarantowaną ochronę swoich praw; apeluje do rządów o położenie kresu niesłusznym aresztowaniom i zatrzymaniom migrantów, w tym małoletnich; apeluje do wszystkich państw o podjęcie konkretnych działań w najlepiej pojętym interesie dzieci będących uchodźcami i dzieci migrujących w oparciu o Konwencję o prawach dziecka, a także o wprowadzenie środków wzmacniających systemy ochrony dzieci, co obejmuje szkolenia dla pracowników socjalnych i innych grup zawodowych, oraz współpracę z organizacjami pozarządowymi; apeluje do wszystkich państw o ratyfikację i wdrożenie Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin;

30. podkreśla znaczenie promowania powszechności i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z art. 21 Traktatu z Lizbony oraz postanowieniami ogólnymi dotyczącymi działań zewnętrznych Unii;

31. podkreśla konieczność przyjęcia podejścia opartego na prawach człowieka oraz uwzględniania zasady przestrzegania praw człowieka we wszystkich strategiach politycznych UE, w tym również w ramach polityki handlowej i inwestycyjnej, w zakresie usług publicznych, współpracy na rzecz rozwoju i migracji, a także we wspólnej polityce bezpieczeństwa i obrony;

32. przypomina, że wewnętrzna i zewnętrzna spójność w dziedzinie praw człowieka jest nader istotna z punktu widzenia wiarygodności polityki UE w zakresie praw człowieka w jej stosunkach z krajami trzecimi oraz wzywa UE do wypełnienia swoich zobowiązań w tej dziedzinie;

Białoruś

33. wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującymi się ograniczeniami wolności słowa, zgromadzeń i pokojowego zrzeszania się; potępia prześladowania i zatrzymania niezależnych i opozycyjnych dziennikarzy oraz działaczy na rzecz praw człowieka; potępia ciągłe stosowanie kary śmierci; domaga się przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka na Białorusi na 35. posiedzeniu Rady oraz wzywa rząd, by w pełni współpracował z tym specjalnym

sprawozdawcą oraz zobowiązał się do przeprowadzenia zaległych reform w dziedzinie ochrony praw człowieka, w tym poprzez wdrożenie zaleceń wydanych przez specjalnego sprawozdawcę i innych mechanizmów ochrony praw człowieka;

Burundi

34. wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją polityczną i stanem bezpieczeństwa w Burundi, a także rosnącą liczbą osób uciekających z tego kraju; potępia akty przemocy, do których dochodzi w Burundi od 2015 r. i których skutkami są śmierć, tortury i ukierunkowana przemoc wobec kobiet, w tym gwałty zbiorowe i prześladowanie; potępia uwięzienie tysięcy osób, przymusowe wysiedlenia setek tysięcy mieszkańców Burundi, a także naruszenia wolności prasy i słowa oraz powszechną bezkarność w odniesieniu do takich aktów; popiera decyzję, jaką Rada UE podjęła po fiasku rozmów prowadzonych na podstawie art. 96 umowy z Kotonu, przewidującą zawieszenie bezpośredniego wsparcia finansowego dla administracji burundyjskiej, w tym wsparcia budżetowego, ale utrzymanie pełnego wsparcia finansowego dla ludności oraz pomocy humanitarnej przekazywanej bezpośrednimi kanałami; w pełni popiera ustanowienie komisji śledczej w sprawie Burundi w celu ustalenia domniemanych sprawców naruszeń i pogwałcenia praw człowieka w tym kraju z myślą o pociągnięciu ich do pełnej odpowiedzialności; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby wykorzystały swoje możliwości nacisku w celu zagwarantowania, że Burundi zacznie prowadzić pełną i konstruktywną współpracę z komisją śledczą, a także z Radą i w ramach jej mechanizmów, jak również rozwieje poważne obawy dotyczące praw człowieka; wzywa władze Burundi do ponownego rozważenia ich decyzji o wycofaniu się z MTK;

Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna (KRLD)

35. wyraża głębokie zaniepokojenie stale pogarszającą się sytuacją w zakresie praw człowieka w KRLD; wzywa rząd KRLD do wypełnienia zobowiązań wynikających z instrumentów na rzecz praw człowieka, których jest stroną, oraz do zapewnienia organizacjom humanitarnym, niezależnym obserwatorom praw człowieka i specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w KRLD dostępu do tego kraju i do podjęcia z nimi niezbędnej współpracy; wzywa KRLD do zapewnienia krajowym i międzynarodowym mediom wolności wypowiedzi i wolności prasy oraz do zezwolenia obywatelom na wolny od cenzury dostęp do internetu; stanowczo potępia systematyczne stosowanie kary śmierci w KRLD na dużą skalę; wzywa rząd KRLD do ogłoszenia moratorium na wykonanie wszystkich wyroków śmierci z myślą o zniesieniu kary śmierci w najbliższej przyszłości; domaga się, by osoby odpowiedzialne za zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione w KRLD odpowiedziały za swoje czyny, stanęły przed MTK i zostały objęte ukierunkowanymi sankcjami; stanowczo potępia próby jądrowe, uznając je za niepotrzebną i niebezpieczną prowokację oraz za naruszenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i poważne zagrożenie dla pokoju i stabilności na Półwyspie Koreańskim i w Azji Północno-Wschodniej; postuluje odnowienie mandatu specjalnego sprawozdawcy; domaga się przedstawienia sprawozdania grupy ekspertów Zgromadzeniu Ogólnemu i Radzie Bezpieczeństwa ONZ; zaleca ujęcie w rezolucji kluczowych zaleceń w sprawie odpowiedzialności, zawartych w sprawozdaniu ekspertów, w tym zaleceń dotyczących wzmocnienia fachowej wiedzy śledczej i prokuratorskiej biura w Seulu, a także powołania eksperta w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych,

żeby przyspieszyć działania w kierunku większej odpowiedzialności;

Demokratyczna Republika Konga (DRK)

36. potępia poważne naruszenia praw człowieka, jakich z pełną bezkarnością dopuszczają się siły bezpieczeństwa, i apeluje, aby sprawcy zostali pociągnięci do odpowiedzialności; wzywa zwłaszcza do szczegółowego zbadania przypadków brutalnej przemocy wobec ludności cywilnej we wschodniej części Konga, w tym gwałtów dokonywanych na kobietach i niewolnictwa dzieci; wzywa do ewentualnego przedłużenia mandatu sił pokojowych ONZ we wschodniej części Konga; wzywa Radę, by w przypadku dalszego stosowania przemocy rozważyła możliwość rozszerzenia istniejących środków ograniczających, takich jak ukierunkowane sankcje UE, w tym zakaz podróżowania i zamrożenie aktywów osób odpowiedzialnych za brutalne represje i osłabianie procesów demokratycznych w DRK, jak przewidziano w umowie z Kotonu; wzywa władze DRK do realizacji porozumienia osiągniętego w grudniu 2016 r. oraz do przeprowadzenia wyborów do grudnia 2017 r., przy wsparciu ze strony podmiotów międzynarodowych; wzywa UNHRC do dalszego nadzorowania sytuacji w DRK aż do przeprowadzenia wyborów i dokonania demokratycznych przemian oraz zachęca Biuro Wysokiego Komisarza, by odpowiednio informowało Radę o sytuacji w DRK, a w razie potrzeby podejmowało bardziej zdecydowane działania;

Gruzińskie regiony Abchazji i Region Cchinwali / Osetii Południowej

37. jest wciąż zaniepokojony brakiem wolności słowa i wolności mediów oraz brakiem dostępu do nielegalnie okupowanych przez Rosję regionów Abchazji i Regionu Cchinwali/Osetii Południowej, w których wciąż powszechnie łamane są prawa człowieka; wzywa do zacieśnienia kontaktów międzyludzkich między terytorium kontrolowanym przez Tbilisi a obydwoma okupowanymi regionami; wzywa do pełnego poszanowania suwerenności i integralności terytorialnej Gruzji, a także nienaruszalności jej granic, uznanych przez społeczność międzynarodową; podkreśla konieczność bezpiecznego i godnego powrotu uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych do miejsca ich stałego zamieszkania; wzywa rząd gruziński do podjęcia stosownych działań służących wykonaniu zaleceń ujętych w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka;

Mjanma/Birma

38. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu doniesień o brutalnych starciach na północy stanu Arakan i ubolewa z powodu ofiar śmiertelnych, utraty źródeł utrzymania i miejsc schronienia, a także z powodu doniesień o nieproporcjonalnym użyciu siły przez oddziały zbrojne Mjanmy/Birmy; wzywa wojsko i siły bezpieczeństwa do natychmiastowego zaprzestania zabójstw, prześladowań i gwałtów osób należących do ludu Rohindża, a także do zaprzestania palenia ich domów; domaga się, by rząd i władze cywilne Mjanmy/Birmy natychmiast położyły kres dyskryminacji i segregacji osób należących do mniejszości Rohindża; domaga się ochrony praw ludu Rohindża, a także zagwarantowania ochrony, bezpieczeństwa i równości wszystkim obywatelom Mjanmy/Birmy; z zadowoleniem przyjmuje decyzję rządu Mjanmy/Birmy, by nadać najwyższe znaczenie sprawie zaprowadzenia pokoju i pojednaniu narodowemu; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez rząd Mjanmy/Birmy utworzenia komisji śledczej w sprawie niedawnych aktów przemocy w stanie Arakan; podkreśla potrzebę odpowiedniego ścigania winnych i

zapewnienia odpowiedniego zadośćuczynienia ofiarom naruszeń; wzywa rząd Mjanmy/Birmy do kontynuowania procesu demokratyzacji oraz do poszanowania praworządności, wolności słowa i podstawowych praw człowieka; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by poparły odnowiony mandat specjalnego sprawozdawcy ds. Mjanmy/Birmy;

Okupowane terytoria palestyńskie

39. jest głęboko zaniepokojony przedłużającym się impasem w procesie pokojowym na Bliskim Wschodzie i wzywa do niezwłocznego wznowienia wiarygodnych działań na rzecz pokoju; jest zaniepokojony sytuacją humanitarną i naruszeniami praw człowieka na okupowanych terytoriach palestyńskich, o których wspominał w swojej rezolucji z dnia 10 września 2015 r. w sprawie roli UE w procesie pokojowym na Bliskim Wschodzie[1]; podkreśla potrzebę nieustannego zaangażowania UE i jej państw członkowskich w monitorowanie wdrażania rezolucji UNHRC dotyczących naruszeń i nadużyć, na przykład rezolucji z dnia 3 lipca 2015 r. w sprawie zapewnienia rozliczalności i sprawiedliwości za wszelkie naruszenia prawa międzynarodowego na okupowanych terytoriach palestyńskich, w tym we Wschodniej Jerozolimie; zwraca uwagę na toczące się w MTK wstępne dochodzenie; ponownie podkreśla swoje pełne poparcie dla MTK i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; przypomina w tym kontekście Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka[2] i wzywa ESDZ do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania na temat zniszczeń i szkód w budynkach i projektach finansowanych przez UE; podkreśla, że wszystkie strony muszą nadal przestrzegać zawieszenia broni w Strefie Gazy, i wzywa do zakończenia jej blokady; wzywa Izraelczyków i Palestyńczyków, by unikali kroków, które mogłyby doprowadzić do dalszej eskalacji konfliktu, w tym nawoływania do nienawiści i podżegania na forum publicznym oraz jednostronnych działań, które mogłyby przesądzić wynik negocjacji i zagrozić realizacji rozwiązania dwupaństwowego; podkreśla, że trwałe rozwiązanie tego konfliktu można osiągnąć jedynie w kontekście regionalnym przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych podmiotów regionalnych oraz przy wsparciu wspólnoty międzynarodowej;

Sudan Południowy

40. wzywa wszystkie strony, by zaprzestały naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym naruszeń stanowiących zbrodnie prawa międzynarodowego, takich jak egzekucje pozasądowe, przemoc na tle etnicznym, przemoc seksualna związana z konfliktem, w tym gwałty i przemoc ze względu na płeć, a także werbowanie i wykorzystywanie dzieci, wymuszone zaginięcia oraz arbitralne aresztowania i zatrzymania; zauważa, że w dniu 16 marca 2016 r. rząd Sudanu Południowego podpisał porozumienie w sprawie planu działań, a następnie wyjaśnił swoje zobowiązania dotyczące włączenia innych zainteresowanych stron w proces dialogu narodowego oraz dalszego poszanowania wszelkich decyzji podjętych wspólnie przez sygnatariuszy ze strony opozycji i mechanizm 7+7, komitet sterujący dialogu narodowego; nalega, aby wszystkie strony przestrzegały swoich zobowiązań, i wzywa do kontynuowania dialogu na rzecz ostatecznego zawieszenia broni; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby

[1] Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0318.
[2] http://www.ohchr.org/documents/issues/business/A.HRC.17.31.pdf

nadal z zaangażowaniem wspierały działania Unii Afrykańskiej na rzecz pokoju w Sudanie Południowym oraz dążenia Sudańczyków do zreformowanej wewnętrznie demokracji; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przedłużenia mandatu Komisji Praw Człowieka w Sudanie Południowym oraz do zwiększenia jej roli w celu zbadania naruszeń praw człowieka i przemocy seksualnej; popiera włączenie zaleceń tej komisji do sprawozdania, które ma zostać przekazane Zgromadzeniu Ogólnemu i Radzie Bezpieczeństwa ONZ;

Syria

41. potępia w najostrzejszych słowach okrucieństwa oraz powszechne łamanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego przez siły reżimu prezydenta Assada przy wsparciu Rosji i Iranu, a także naruszanie praw człowieka i łamanie międzynarodowego prawa humanitarnego przez podmioty państwowe i niepaństwowe, w tym uzbrojone grupy terrorystyczne, w szczególności organizację ISIL/Daisz, odpowiedzialną za zbrodnie o wymiarze ludobójstwa, a także Dżabhat Fatah asz-Szam (Front an-Nusra) i inne grupy dżihadystyczne; podkreśla potrzebę kontynuowania śledztwa w sprawie stosowania i niszczenia broni chemicznej przez wszystkie strony konfliktu w Syrii i z ubolewaniem przyjmuje decyzję Rosji i Chin o zablokowaniu nowej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie użycia broni chemicznej; ponownie apeluje o całkowity i niezakłócony dostęp dla organizacji humanitarnych oraz o pociągnięcie do odpowiedzialności i ukaranie osób winnych popełnienia zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości; popiera inicjatywę UE dotyczącą przedłożenia sprawy sytuacji w Syrii Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu i wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do podjęcia działań w tym zakresie; popiera mandat komisji śledczej do przeprowadzenia specjalnego śledztwa w sprawie Aleppo i sporządzenia stosownego sprawozdania przed 34. sesją Rady Praw Człowieka w marcu, a także domaga się przedstawienia tego sprawozdania na forum Zgromadzenia Ogólnego i Rady Bezpieczeństwa;

Ukraina

42. ubolewa, że trwająca agresja rosyjska doprowadziła do tragicznej sytuacji humanitarnej w Donbasie oraz że ukraińskim i międzynarodowym organizacjom humanitarnym odmawia się dostępu do okupowanych regionów; wyraża głębokie zaniepokojenie niehumanitarnymi warunkami życia ponad 1,5 mln osób wewnętrznie przesiedlonych; wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującą się przemocą seksualną związaną z konfliktem; jest głęboko zaniepokojony łamaniem praw człowieka na Krymie, zwłaszcza w odniesieniu do Tatarów krymskich; podkreśla potrzebę dalszej pomocy finansowej UE dla Ukrainy; potwierdza swoje pełne zaangażowanie na rzecz suwerenności, niezależności, jedności i integralności terytorialnej Ukrainy w granicach uznanych na arenie międzynarodowej oraz na rzecz jej wolnej i suwerennej decyzji o dążeniu do integracji z Unią Europejską; wzywa wszystkie strony, by na drodze dialogu politycznego i w pełnej zgodności z prawem międzynarodowym niezwłocznie podjęły starania o pokojowe ponowne włączenie okupowanego Półwyspu Krymskiego do ukraińskiego systemu prawnego; apeluje do ESDZ i Rady o zwiększenie presji na Federację Rosyjską, by umożliwiła organizacjom międzynarodowym wjazd na Krym w celu monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w związku z trwającym na półwyspie rażącym

łamaniem podstawowych wolności i praw człowieka oraz w celu stworzenia w oparciu o konwencje stałych międzynarodowych mechanizmów monitorowania; wzywa ponadto do pełnego wdrożenia porozumienia mińskiego i w związku z tym popiera przedłużenie sankcji wobec Rosji do czasu pełnego wdrożenia porozumienia mińskiego i zwrotu Krymu; przypomina, że wszystkie strony konfliktu zobowiązane są do stosowania wszelkich wykonalnych środków służących ochronie ludności cywilnej na kontrolowanym przez nie obszarze przed skutkami działań wojennych; popiera nawiązanie interaktywnego dialogu na 34. posiedzeniu Rady Praw Człowieka i zachęca do tego;

Jemen

43. wyraża głębokie zaniepokojenie katastrofalną sytuacją humanitarną w Jemenie; potwierdza swoje zobowiązanie do dalszego wspierania Jemenu i narodu jemeńskiego; potępia ataki na ludność cywilną, która znalazła się w dramatycznej sytuacji między walczącymi stronami łamiącymi międzynarodowe prawo humanitarne i międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka; podkreśla, że werbowania i wykorzystywania dzieci w konflikcie zbrojnym surowo zabrania międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne oraz że czyny te mogą stanowić zbrodnię wojenną, jeżeli werbowane są dzieci w wieku poniżej 15 lat; wzywa wszystkie strony do natychmiastowego uwolnienia takich dzieci oraz do zaprzestania ich werbowania; wzywa wszystkie strony konfliktu, aby rozładowały napięcia oraz zawarły natychmiastowe i trwałe zawieszenie broni, które doprowadzi do politycznego rozwiązania konfliktu w wyniku negocjacji otwartych na udział wszystkich podmiotów; w tym kontekście w pełni popiera starania specjalnego wysłannika ONZ ds. Jemenu Ismaila Ulda Szejka Ahmeda, jak również wdrożenie rezolucji Rady Praw Człowieka nr 33/16 z października 2016 r., w której wezwano do współpracy ONZ z niezależną krajową komisją dochodzeniową, a ponadto popiera wszelkie starania o przeprowadzenie niezależnego międzynarodowego śledztwa, aby położyć kres atmosferze bezkarności w Jemenie; apeluje do państw członkowskich UE, aby poparły obecne inicjatywy wyrażające zaniepokojenie naruszeniami i nadużyciami w Jemenie oraz wzywające do ich gruntownego i bezstronnego zbadania; zachęca Wysokiego Komisarza do wykorzystywania formatu międzysesyjnych sprawozdań, aby regularnie powiadamiać UNHRC o wynikach jego dochodzeń;

o

o o

44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządom i parlamentom państw członkowskich UE, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 71. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz sekretarzowi generalnemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.